

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **YOLT Services s. r. o.**
sídlem Sokolská 1605/66, 120 00 Praha 2 – Nové Město
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Kačmaříkem
sídlem Poštovní 39/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz

o přezkoumání exekučního příkazu žalovaného č. j. 2386149/17/3216-80542-800773 ze dne 8. 6. 2017,

takto :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 7. 2017 domáhal přezkoumání exekučního příkazu žalovaného č. j. 2386149/17/3216-80542- 800773 ze dne 8. 6. 2017 na přikázání pohledávky z účtu, kterým byla u žalobce nařízena daňová exekuce na částku 14 872 384 Kč. Uvedeným exekučním příkazem byla vymáhána jistota, jejíž složení bylo žalobci uloženo zajišťovacím příkazem žalovaného č. j. 484550/17/3216-80542-802538 ze dne 15. 2. 2017 na zajištění úhrady na dani z příjmů právnických osob vybíraných srážkou dle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2010.

2. Žalobce v žalobě poukázal na skutečnost, že zajišťovací příkaz, který je v projednávané věci exekučním titulem, napadl správní žalobou, o níž je u podepsaného soudu vedeno řízení pod sp. zn. 22 Af 64/2017. Dále ohledně přípustnosti žaloby odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek č. j. 1 Afs 4/2017-40 ze dne 6. 4. 2017. Za první důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí označil nezákonnost zajišťovacího příkazu, který je v projednávané věci exekučním titulem, přičemž odkázal na argumentaci ve věci žaloby na přezkum tohoto zajišťovacího příkazu. K nezákonnosti samotného průběhu daňové exekuce žalobce uvedl, že žalovaný vedl tuto exekuci nepřiměřeným způsobem, nedbaje na vzájemný soulad svých postupů, přičemž generoval zbytečné náklady a použil prostředky nepřiměřeně zatěžující žalobce. Toto porušení spatřoval ve skutečnosti, že sporná daň nebyla ke dni vydání exekučního příkazu pravomocně vyměřena, tedy postavena najisto, a přesto bylo výrazně zasaženo do majetkové sféry žalobce, jehož podnikatelská činnost byla fakticky znemožněna, a začalo docházet ke vzniku nevratné újmy. Takový zásah do majetkových práv při dosud jednoznačně neprokázané daňové povinnosti by mohly odůvodňovat jen mimořádné okolnosti, které však nebyly žalovaným ani tvrzeny, ani prokázány. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 13/2008-50 ze dne 23. 1. 2009, týkající se zajišťovacích příkazů. Exekuční příkaz navíc nemůže vést k dosažení cíle správy daní, neboť žalovaný si musel být vědom toho, že na blokových účtech nejsou zdaleka prostředky dostatečné ke splnění zajišťovacím příkazem nesprávně předpokládané daňové povinnosti. Žalobce dále namítal vadnost exekučního příkazu, který dle jeho názoru neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, neboť se nezabývá okolnostmi spornými v nalézacím řízení a zajišťovacím řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 9. 2017 navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Zrekapituloval průběh daňového řízení a následně k žalobním námitkám uvedl, že v exekučním řízení není místo pro námitky týkající se platebního výměru a zajišťovacího příkazu na předmětnou daň. Okolnosti týkající se vyměřovacího a zajišťovacího řízení nemohou být důvodem nepřiměřenosti exekučního řízení. V tomto žalovanému stačilo zjištění vykonatelnosti exekučního titulu a uplynutí dostatečné doby k tomu, aby žalobce mohl splnit svou platební povinnost. K náležitostem odůvodnění exekučního příkazu uvedl, že rozsah odůvodnění je určen charakterem rozhodnutí, kdy v případě exekučního příkazu jde jen o procesní rozhodnutí, jímž je exekvována jiná již vykonatelná povinnost. Odůvodnění napadeného rozhodnutí plně odpovídá jeho typu a dostatečně popisuje rozhodné skutečnosti pro jeho vydání.
4. Žalobce reagoval replikou ze dne 26. 10. 2017, kde uvedl, že způsob provádění exekuce považuje za nepřiměřený, a to proto, že místo pohledávky na účtu žalobce mohlo být postiženo jeho 18 pohledávek, které jsou specifikovány v prohlášení o majetku ze dne 31. 8. 2017, které dosahují částek v řádu desítek miliónů korun českých a které má žalobce vůči státu, takže nelze hovořit o jejich nedobytnosti. Žalobce se neztotožňuje se žalovaným v tom, že by se jednalo o fiktivní pohledávky. Postižení těchto pohledávek by neochromilo podnikání žalobce tak, jako postižení jeho bankovního účtu. K odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že má zato, že vzhledem k diskreci správce daně při vydávání exekučních příkazů, by mělo obsahovat vypořádání se skutečností, že exekuční titul i platební výměr byly napadeny odvoláními.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze spisového materiálu soud zjistil, že dne 24. 10. 2016 žalovaný na základě provedené daňové kontroly daně z příjmů právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2010 vydal platební výměr č. j. 3229886/16/3216-50521-804919, jímž stanovil k přímé úhradě tuto daň za uvedené období ve výši 29 480 140 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce odvolal. Na úhradu výše uvedené vyměřené daně, u které dosud neuplynul den splatnosti, žalovaný dne 15. 2. 2017 vydal zajišťovací příkaz č. j. 484550/17/3216-80542-802538, přičemž dospěl k závěru, že při vydání zajišťovacího příkazu hrozí nebezpečí z prodlení ve smyslu § 167 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“). Zajišťovací příkaz byl žalobci doručen dne 25. 2. 2017 a tímto dnem se stal vykonatelným. Žalobce se proti tomuto zajišťovacímu příkazu odvolal. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství č. j. 17895/17/5100-41453-712099 ze dne 25. 4. 2017, které nabylo právní moci následujícího dne, bylo odvolání zamítnuto a zajišťovací příkaz potvrzen. Na základě vykonatelného zajišťovacího příkazu č. j. 484550/17/3216-80542-802538 vydal žalovaný dne 8. 6. 2017 napadené rozhodnutí, a to k vymožení nedoplatku na srážkové dani za zdaňovací období roku 2010, jehož výše činila již jen 14 872 384 Kč. Exekuční příkaz nabyt právní moci dne 22. 6. 2017. Účet, jehož peněžní prostředky byly postiženy, vykazoval ke dni 23. 6. 2017 zůstatek toliko v částce 21 180 Kč. Dne 18. 7. 2017 žalovaný vyzval žalobce k podání prohlášení o majetku, jenž výzvě vyhověl podáním ze dne 31. 8. 2017. Soudu je dále z úřední činnosti známo, že jeho rozsudkem č. j. 22 Af 64/2017-42 ze dne 22. 2. 2017 byl mj. zrušen i zajišťovací příkaz žalovaného č. j. 484550/17/3216-80542-802538 ze dne 15. 2. 2017.
7. Podle § 102 odst. 1 d. ř. rozhodnutí obsahuje a) označení správce daně, který rozhodnutí vydal, b) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru, c) označení příjemce rozhodnutí, d) výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena, e) lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit, f) poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku, g) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby, h) datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.
8. Podle § 102 odst. 3 d. ř. v odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.
9. Podle § 178 odst. 2 d. ř. výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 a) způsob provedení daňové exekuce, b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, c) výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2, d) odkaz na exekuční titul.

10. Podle § 178 odst. 5 písm. b) d. ř. lze daňovou exekuci provést příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb.
11. Pokud se týče žalobních námitek, pokládá soud za potřebné uvést, že žalobce v žalobních bodech v různých obměnách brojí proti zákonnosti exekučního titulu, jímž byl v projednávané věci zajišťovací příkaz žalovaného č. j. 484550/17/3216-80542-802538 ze dne 15. 2. 2017. K tomu soud odkazuje na dlouhodobou a ustálenou judikaturu správních soudů, které nepřipouští takovéto námitky do řízení o přezkum exekučního příkazu. Již bývalý československý Nejvyšší správní soud v nálezu ze dne 23. 11. 1927, publ. pod č. Boh. A 6903/1927, stručně a výstižně uvedl, že „v řízení exekučním nejsou přípustné námitky potírající materiální správnost exekučního titulu“. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 47/2004-75 ze dne 24. 11. 2004 taktéž vyslovil, že „je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.“ Uvedený právní názor pak byl výslovně potvrzen rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 81/2004-54 ze dne 26. 10. 2005, publ. pod č. 791/2006 Sb. r. NSS a správní soudy na něm až do současnosti beze změny setrvávají (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 1/2017-193 ze dne 24. 3. 2017 či rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Af 83/2014-101 ze dne 13. 12. 2017). Podepsaný soud nemá jediný důvod se od uvedené judikatury odchýlit a plně se ztotožňuje se žalovaným, že ani v řízení exekučním, ani v řízení o přezkum exekučního příkazu před soudem nebylo a není místo pro zabývání se takovýmito námitkami. Žalovaný neměl povinnost hodnotit správnost exekučního titulu, ani zohledňovat při nařízení exekuce a volbě jejího způsobu skutečnost, že daň dosud není vyměřena pravomocně, měl-li bezpochyby vykonatelný exekuční titul.
12. Pokud se týče žalobcova poukazu na závažný zásah do jeho majetkových práv za situace, kdy daň není vyměřena pravomocně, pak k tomu soud uvádí, že poměřování intenzity tohoto zásahu s veřejným zájmem na řádné správě daní je věcí zajišťovacího příkazu. I tato skutečnost musí být proto posuzována při přezkumu exekučního titulu, nikoli exekučního příkazu. A právě při přezkumu exekučního titulu se uplatní žalobcem predestírané judikatorní teze o podmínkách pro vydání zajišťovacích příkazů.
13. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že exekuce neměla být nařizována, protože její výtěžek byl nedostatečný. Tato nedostatečnost vyšla najevo jednak po nařízení exekuce, jednak je v souladu s cíli správy daní, je-li vybrána alespoň část daní, nelze-li už z důvodů objektivních překážet vybrat daň celou.
14. Pokud se týče důvodnosti přistoupení žalovaného k exekuci před pravomocným stanovením daně, poukazuje soud na to, že samotný exekuční titul konstatoval nebezpečí z prodlení ve smyslu § 167 odst. 3 d. ř.
15. K námitkám, že napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, soud uvádí, že se ztotožňuje s obranou žalovaného, že nároky kladené na odůvodnění exekučního příkazu

jsou determinovány okruhem skutečností, jimiž se lze v exekučním řízení zabývat. Odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně identifikuje exekuční titul, konstatuje jeho vykonatelnost i v něm vyslovené nebezpečí z prodlení, a uvádí výši evidovaného nedoplatku. Procesní situací v nalézacím a zajišťovacím řízení neměl žalovaný povinnost se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat, jak výše uvedeno. Odůvodnění tak v dostatečné míře objasňuje výrok rozhodnutí, jak požaduje ustanovení § 102 odst. 3 d. ř.

16. Pokud žalobce v replice ze dne 26. 10. 2017 namítal, že měl být zvolen jiný způsob exekuce – a to postižení pohledávek, které specifikoval ve svém prohlášení o majetku ze dne 31. 7. 2017 – pak soud poznamenává, že tato námitka byla vznesena opožděně, v rozporu s koncentrační dvouměsíční lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Nadto uvedené pohledávky – které žalovaný pokládá z podstatné části za spekulativní a dosud neexistující – byly žalobcem žalovanému sděleny až po vydání napadeného rozhodnutí, nikoli do doby rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
17. Skutečnost, že zajišťovací příkaz, jenž v projednávané věci sloužil jako exekuční titul, byl rozsudkem podepsaného soudu č. j. 22 Af 64/2017-42 ze dne 22. 2. 2017 zrušen, nemá na posouzení věci vliv, neboť soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak výše uvedeno.
18. Z těchto důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 6. března 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu